

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Sunt Domnul Cel înviat, și grăiesc ca și acum două mii de ani când M-am arătat ucenicilor Mei, înviat din răstignire, și le-am spus lor: «*Pace vouă!*».

O, poporul Meu de azi, Mă strâng cu tine sub taina învierii Mele dintre morți și tainic stau în mijlocul tău cu mironosițele cele de atunci, și unii altora ne dăm salutul învierii, vestea care străbate peste timp: Hristos a înviat! Noi vă spunem vouă, iar voi Ne spuneți Nouă: Hristos a înviat! și fericiți și mângâiați sunt cei ce așteaptă din cele ce nu se văd, cei ce au dezbrăcat trupul cel pământesc pentru trupul cel ceresc al sufletului lor, fericiți sunt aceștia când aud salutul cel de acum două mii de ani, salutul vieții cea de veci a lui Dumnezeu și a omului, căci viața este Hristos, și este veșnică, și este. Amin.

Hristos a înviat! Eu, Domnul Cel înviat, Eu vă spun vouă, celor ce v-ați strâns în grădina întâlnirii pentru sărbătoarea voastră cu mironosițele învierii Mele, pentru sărbătoarea lor în mijlocul vostru, iar acum vă dau cuvântul cel de viață dătător, căci Duhul Meu aceasta lucrează: viață din viața Mea peste om. Amin.

Pace vouă, copii care așteptați cu cartea deschisă intrarea Domnului! Vă prețuiesc nespun, fiilor copii. Nu este făptură pe pământ să vă simtă și apoi să știe să vă prețuiască pe voi, dar cei din cer așteaptă după voi așa cum așteptau sfințele mironosițe clipa sculării Mele înviat, ca să se bucure și să împartă bucurie apoi. O, cei din cer au mare grijă de voi, căci cei cerești văd cele ce nu se văd și care sunt cu voi spre lucrare peste cei din cer și peste cei de pe pământ, fiindcă Eu le lucrez, căci Tatăl lucrează ceea ce Eu lucrez. Întăriți-vă, dar, trupul și inima, căci grija lucrului Meu vă strânge inimioara și trupul, care vă sunt obosite de veghe, de neodihnă, de nesomn, de greul Meu de peste voi, dar întăriți-vă cu Duhul Meu Cel plin de veghe, Cel plin de putere peste cei neputincioși și mici, și dați-Mă poporului Meu de hrană spre creșterea Duhului Meu în ei, căci ei trebuie mult să scadă, ca să cresc Eu, și în ei să cresc, fiindcă Eu cresc prunc, căci așa cresc copiii Tatălui Meu, și cresc după chipul și asemănarea Mea și nu după ei. Amin.

Caut să grăiesc după priceperea omului, căci sunt plin de milă pentru om. Când grăiesc ție, poporul Meu, grăiesc ca să dau grăirea Mea la om și ca să ia omul creștere ca a Mea, căci Eu am crescut prunc și n-am făcut niciodată voia Mea, ci numai voia Tatălui și a omului care vrând-nevrând, știind-neștiind împlinea peste Mine Scripturile cele dureroase, dar slăvite prin durerea lor despre taina Mea cea din mijlocul oamenilor care împlineau cele scrise despre Mine în Scripturi. Grăiesc după priceperea omului și sunt plin de milă pentru om și nu fac aceasta că sunt dator la om, ci fac că sunt milos. Omul însă nu e milos cu Mine, Cel plin de milă, Cel milos pentru el.

Dacă n-aș fi Părinte al multora, n-aș fi milos, poporul Meu. Mila Mea e ca în cer, căci din cer se vede bine pe pământ, se vede bine în om. O, multă strigare, în fel și chip, am făcut și tot fac peste om ca să-l așez pe calea vieții Mele și să-l iau de pe calea vieții lui, dar am lucrat și lucrez ca un Părinte și nu ca pedepsitor. Omul însă nu M-a urmat, nu i-a fost milă de suferința Mea cea de la el, și apoi Eu nu l-am mai strigat, nu l-am mai trezit, nu l-am mai muștrat, nu l-am mai lovit Eu, ci l-a lovit fapta lui, iar Eu am luat asupra Mea viața lui cea cu greșală în ea, căci sunt milos și nu-l mai pedepsesc pe cel ce nu Mă ascultă. Iau vina lui asupra Mea, că nu se poate altfel. De două mii de ani, aceasta Îmi este suferința, păcatul omului Îmi este ea, și nu e om să Mă mai ierte de suferința Mea cea de la el. Mereu Mi-o face, mereu Mi-o dă, căci omul nu e milos nici cu el, nici cu Dumnezeu, de vreme ce se lasă după gustul lui cel trecător, și nu e om

să-și priceapă moartea aceasta a lui, și nu găsesc de la om dragoste pentru dragostea Mea înspre om, și plâng îndurerat de la om.

– O, nu plânge și azi îndurerat, Doamne înviat. E dulce dragostea mea pentru Tine din mijlocul mironosițelor durerii și învierii Tale apoi. Nu plânge. Eu Te-am iubit, și cu putere și cu durere Te-am iubit de când Tu mi-ai dăruit ca iubire a mea durerea Ta, Doamne drag al inimii mele, mărite Stăpân al noii mele vieți, după ce Tu, ca Domn al învierii morților, m-ai atins în inima mea plină și ai golit plinul ei ca iarăși să o umpli, și de la Tine să o umpli pe ea. Nu plânge. Îți mângâi suferința Ta cea de la om, așa cum Ți-am mângâiat-o după ce Ți-am urmat dintre cei morți de pe pământ, după ce eu Te-am cunoscut între oameni, Doamne iubit al meu, căci eu Te-am iertat de suferința Ta cea de la viața mea fără curat ceresc în ea, și Ți-am dat apoi împărăția mea Ție, și toți m-au văzut în mine cu Tine, mărite Stăpân al noii mele vieți. Nu plânge. Eu sunt iubita durerii sufletului Tău după om. Te-am mângâiat cu dorul meu, care Te căuta printre trupurile morților ca să Te cuprind înviat. Te-am așteptat să înviezi, că n-am putut să nu cred că vei învia a treia zi, dar credința mea a fost dragostea, care nu moare niciodată, și fericit este cel ce nu moare niciodată, căci acela are ca viață dragostea pentru Tine, Stăpâne Domn al vieții mele cea fără de moarte, pe care eu am ascuns-o în viața Ta, ca să am viață, și s-o am pe veci, nu prin credință, ci prin dragoste, Doamne mărit și scump și plin de milă, căci Tu ești milos și iei asupra Ta păcatul celor ce nu se lasă de păcat. Eu însă am luat asupra mea dragostea Celui ce nu Se lasă de dragoste, dragostea Ta pentru om, Doamne milos și rănit de dor după om.

Încununez sărbătoarea prietenelor mele mironosițe surori, ucenițe ale suferinței Tale de la om, căci Te-am mângâiat în dureri și am trecut până peste moartea Ta, ca să stăm în fața învierii Tale, iar eu Te-am văzut înviat când Te căutam să-Ți dau mai înainte de înviere mireasma inimii mele, care era a Ta cu toată dragostea Ta în dragostea mea, căci m-ai născut într-o clipă, privind adânc cu ochiul Tău senin în mine și dându-mi noul dor de viață, viață fără de păcat în ea, viață fără de moarte în ea, după cum Tu m-ai dorit cu duh umilit ca să mă poți avea locaș al vieții Tale. Eu Te-am iubit, și cu putere plină de durere Te-am iubit, și mare e durerea iubirii, căci ea este iubirea cea tare, iubirea cea din Dumnezeu, Doamne iubit al noii mele iubiri. Amin, amin, amin.

– Slăvită între iubiri să-ți fie iubirea ta, iubita Mea, copila Mea, mironosiță a învierii Mele, a iubirii Mele cea fără de casă, dar tu ai fost adăpostul ei, copilă mireasă înviată dintre morții lumii, Maria din Magdala, făptură a Mea, rod al lucrării Tatălui în Mine pentru mila Mea de om. Amin.

O, bucurați-vă, iubite mironosițe, bucurați-vă în dragostea cuvântului celei dintre voi care și-a rostit iubirea durerii Mele din ea, căci cel ce iubește ca Mine, îl doare ca Mine, după om, și îl cheamă pe om la iubire cu durere, la moarte pentru viață. Bucurați-vă! E sărbătoare pentru voi, și avem spre însoțire ceata celor adormiți și strigați la masa Mea cea pentru voi și cea pentru ei în ziua sărbătorii voastre. Bucurie este pentru toți acum, și se unește totul în această odihnă, și iarăși spun, spre bucuria cea mare a celor pomeniți din adormire: Hristos a înviat!

O, poporul Meu, odihna Mea dorește după tine ca și odihna celor ce dorm așteptând trâmbița cea din urmă peste ei, ca să rămână descoperiți apoi cu casa lor cea din cer, cu trupul lor cel din cer, nefăcut de mâini. Va veni curând, curând la tine cel credincios lucrării Mele de la sfârșit de timp, va veni la tine omul păcătos și greu de păcate, îngrozit de ziua mâniei Mele și îți va spune ție: „Sarpă-te peste mine și acoperă-mă, ca să scap de mânia lui Dumnezeu și să mă ascunzi de ea!“. Voiesc să te pregătesc tot mai viu cu această putere a Mea în tine, dar tu trebuie încă să înveți să crești, și prunc să crești, așa cum Eu am crescut, și să înviezi, poporul Meu, ca Maria Magdalena, iar noua ta viață să dea viață celor morți încă din floare, fiule de acum.

O, poporul Meu, vine viermele și își pune sămânța sa în bobocul de floare și mănâncă viața Mea din boboc, iar când urmează din boboc floare, și din floare fruct, rămâne viermele ascuns în

fruct, și cu fructul odată crește, și apoi se strică fructul pe dinăuntru și se desprinde din pom apoi, că nu pe dinafară se strică el, ci în el, prin viermele din el.

O, poporul Meu, ți-am adus de-a pururi numai sănătate, numai vindecare, numai binecuvântare, și mult ești dator să-Mi aduci mulțumire și slavă, așa cum îi aduci unui doctor care te vindecă și îți dă viață iar, poporul Meu.

O, numai duhului rău nu-i place vorbirea Mea cu omul, vorbirea Mea între om și om, dar Duhul Meu Cel Sfânt a spus la cei sfințiți: *«Cuvintele voastre să fie ca ale lui Dumnezeu»*, și nu le-a spus să nu grăiască sfânt. Cel ce nu are grăire sfântă, gura aceea se golește de cuvânt de viață și se dedă spre cuvinte de durere pentru cei ce iubesc Duhul Domnului prin cuvânt între frați. Cine nu grăiește cuvinte ca ale lui Dumnezeu, acela cade din cuvântul lui Dumnezeu, căci Eu îl aștept pe cel sfințit să fie cuvântul lui Dumnezeu și nu cuvântul său, că al său Mă osândește ca un judecător, fiindcă omul are alt cuvânt în locul Meu din el, în inima lui, și cu acela Mă osândește, iar Eu în el nu mai pot vedea și auzi pentru el.

O, omule, Eu rabd când Mă judeci, fiindcă sunt bun și milos și umilit, și Mă umilesc cu milă și rabd de la om. Omul însă nu poate răbda judecata Mea, nu poate, că nu are duh umilit, și are sinele în locul Duhului Meu, și cu el nu vrea să Mă primească, și Mă judecă omul cu sinele lui.

O, omule, când tu stai pe locul Meu de Dumnezeu al tău, tu Mă judeci. O, omule, dacă tu erai Eu, și Eu, tu, cum, oare, te-ai fi purtat cu Mine? M-ai fi lepădat, și aceasta faci când stai pe locul Meu de Dumnezeu. Ai voit să nu poți, nu că nu ai putut, ci fiindcă nu ai voit să poți. Ți-ai ales sinele, și pe acela îl împarți la săraci și de aceea nu poți să te lași de tine și să Mă faci pe Mine pe locul tău din tine. O, omule, nu este sfânt care să nu greșească, dar cine Mă iubea pentru suferința Mea în el, acela își părăsea agoniseala sa, truda sa, împărțind la săracii cei lipsiți avutul lui de pe pământ și nicidecum strângând încă, și apoi Mă iubea, împotrivindu-se greșelilor din el și lăsându-Mă pe Mine Domn al cugetului lui, ca să-i fiu pază, și tare să fiu împotriva lui însuși, căci el căuta viața pentru viața lui, iar Eu Mă dădeam lui la rugăciunea lui.

O, poporul Meu, dintre cei acum strigați la masa cea binecuvântată pentru ei, este un sufletel mulțumitor, care se bucură de slava Mea cea de la credința ei în lucrarea Mea și de la iubirea ei pentru fiii poporului Meu. O ființă de curând plecată între cei din cer, și pentru care Eu am pus mila Mea, căci sunt milos pentru om. Locuia într-o locuință pe care era scris „*rugăciune*“, dar ea nu știa ce este scris de către înger pe acoperișul casei ei pentru multa rugăciune înaintea Mea a inimioarei de la care ei i-a venit această locuință. Mi-a fost milă de ea, că Mă iubea, și i-a fost milă de ea celei care s-a rugat la Mine s-o aduc pe aceasta lângă ea între cei din cer, ca să nu mai fie și ea vinovată pentru păcat în casa cea peste care este scris „*rugăciune*“. Acum ea a uitat despărțirea de cei de pe pământ, și și-a luat loc de rugăciune între cei din cer, că Eu n-am voit ca ea să mai facă vreun păcat în casa numită „*rugăciune*“.

Iată, poporul Meu, adevărat ți-am spus că va veni și vine la tine omul greu de păcat, omul care poartă peste el suferință pe pământ și îți spune: „*Surpă-te peste mine și acoperă-mă ca să scap, și să mă ascunzi de mânia lui Dumnezeu!*“. Va veni omul la tine ca la un munte de scăpare ca să-l acoperi pe el cu binecuvântarea pe care o ai tu de la Mine, căci Eu sunt Părinte milos și iau asupra Mea păcatul omului necăjit de la păcat.

Mi-a spus să vin să vă spun despre acest sufletel inimioara care a făcut din casa ei locaș al rugăciunii pe pământ, și așa stă scris pe acest acoperiș al casei ei, că pe ea o doare cu durere cerească pentru locul ei de rugăciune de pe pământ, și care nu mai stă loc sfânt înaintea Mea, și plânge inimioara care s-a rugat pe locul ei de rugăciune, dar are și bucurie pentru un sufletel câștigat la cer pentru rugăciunile ei în această locuință. Amin.

Și acum, poporul Meu, cel ce stai cu zi de sărbătoare pentru ucenițele Mele mironosițe și pentru cei chemați prin slujbă de pomenire a lor la masa lor de pomenire, Eu, Domnul Cel plin de înviere, Domnul dragostei mironosițelor Mele cele de acum două mii de ani, spun acum peste ziua aceasta de sărbătoare în grădina întâlnirii: Hristos a înviat! Eu sunt Cel ce dau viață viilor și

morților, și celor adormiți, care sunt vii prin taina învierii Mele, căci pentru om Eu am înviat, după ce am luat asupra Mea sarcina păcatelor omului timpului cel de șapte mii de ani, de când omul n-a mai păstrat în el împărăția Mea.

Hristos a înviat, poporul Meu, și voi, cei care stați cete-cete în ziua acestei sărbători! Pace vouă! E zi cerească această zi dătătoare de viață și de înviere pentru viață. Hristos a înviat! zic iarăși, că mare bucurie este această mare urare de vestire pe pământ și în cer, poporul Meu cel binecuvântat. Amin, amin, amin.

02/15-05-2005